

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' thứ Năm ngày 21/10/2021.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 680

“NGƯỜI HỌC PHẬT HIỆN TẠI PHÂN NHIỀU LÀ MÊ TÍN”

Đúng vậy, thực tế người học Phật rất đông nhưng chân thật học Phật thì rất ít, không hiểu thế nào là Phật pháp. Giáo dục của Phật chính là giáo dục “**Sư đạo**” và giáo dục “**Hiếu đạo**”. Chúng ta có thể hiểu một cách rõ ràng Phật pháp chính là “**Sư đạo**”. Thích Ca Mâu Ni Phật là Thầy giáo, là vị Thầy giáo đầu tiên dạy bảo chúng ta. Tổng cương lĩnh của Ngài dạy chúng ta: “**Đừng làm các việc ác, vâng làm các việc lành, giữ tâm mình trong sạch**”. Đây là tổng cương lĩnh, cho dù là mới phát tâm thẳng đến thành Phật cũng đều ở nền tảng này. Phật Pháp chính là “**Sư đạo**”, những người học Phật phải y giáo phục hành, nghĩa là vâng lời dạy mà làm theo.

Nhưng chúng ta thấy phần nhiều người đi chùa rất đông nhưng đều là để cầu cúng van xin, thậm chí là nịnh hót, bợ đỡ, xem Phật như những vị Thần Linh để cầu xin bảo hộ, cầu xin thăng quan, phát tài hay khỏe mạnh sống lâu. Đó là hoàn toàn sai. Người xưa có câu: “**Chân chính mới gọi là thần**”. Có nghĩa nếu đã là vị thần thì Thần ban phước một cách phân minh, không phải chỉ khi người ta nịnh mới ban phước. Người đáng được ban phước thì phải ban phước, người chưa biết tạo phước thì phải dạy họ cách tạo phước, không phải người tâng bốc thì mới ban phước. Tuy nhiên trong thế gian này, con người ta làm càn làm quấy, tự ý mượn lời Phật Pháp, mượn lời Thánh Thần để lừa gạt chúng sinh. Vì sao? Chỉ vì lợi, vì trục lợi cho nên họ mới làm như vậy. Nếu họ không cần lợi lộc thì đâu cần làm như vậy. Ngày nay số người to gan giả mượn lời Thánh Thần, lời Tổ Sư, Đại Đức, lời Phật Bồ Tát rất nhiều. Gọi là “**giả mượn**” còn nhẹ, họ thậm chí còn bịa đặt.

Mới hôm qua tôi vừa xem tin tức, ở Bảo Lộc cũng có người đã bị chính quyền xử lý. Họ mượn danh đáng bề trên để tự xử lý mọi việc, trừ diệt được cả vi rút Covid. Cách đây hơn 2500 năm, trong “**Bồ Tát Chí Nhạo Kinh**”, Phật nói: “**Chúng sinh thời Mạt Pháp bị gạt do ma tử ma tôn đem hết lời hay của Phật pháp lừa phỉnh chúng sinh**”. Ban đầu họ dùng nguyên tất cả lời nói của Phật, sau khi chúng sinh bị lừa rồi họ mới “**lái đi**” từ từ. Hòa Thượng nói: “**Xem lời nói của họ là chính pháp, nhưng phải xem họ có trải qua đời sống của Phật hay không?**”. Miệng họ bảo bố thí, hi xả nhưng bản thân họ nhận vào càng nhiều càng tốt thì chúng ta liền nhận ra ngay đời sống của họ không phải phải chính pháp. Nhưng con người truy cầu danh lợi thì không thể nhận ra vì trong đầu họ cũng chìm trong danh lợi. Nếu họ chân thật buông bỏ họ sẽ nhận ra ngay.

Trước đây, có một người đã giàu rồi nhưng vẫn mong muốn giàu hơn, cầu xin mua may bán đất. Người này đi tìm cầu thì được nói rằng: “**Muốn cầu được thì trước tiên phải phát tâm cúng dường một cái chuông 25 triệu**”. Người xe ôm chở người đó đi mua chuông. Một hôm người xe ôm tình cờ chở người khách qua nhà sách

tôi làm, thấy chuông giống vậy liền hỏi tôi chiếc chuông đó giá bao nhiêu tiền. Tôi nói: “8 triệu”. Người đó ngạc nhiên tưởng tôi nhầm. Tôi nói: “Giá bán 8 triệu thì trong đó đã lãi hơn 2 triệu rồi đó!”. Anh ấy cứ lắc đầu kể lại câu chuyện đi mua chuông 25 triệu. Tôi nói: “Người tham nhỏ gặp người tham lớn, ma nhỏ gặp ma to!”. Ý tôi là họ đã giàu rồi mà còn tham, mong giàu có hơn. Người ta nhìn thấy sự mong cầu đó nên đặt sẵn bẫy. Vì vậy chúng ta phải hiểu: Người chân thật phát tâm không bao giờ bị lừa, chỉ người mong cầu quá đáng mới bị lừa mà thôi.

Có người nói: “Con chân thật phát tâm học Phật sao vẫn bị lừa?”. Không đúng! Người chân thật học Phật có Long Thần Hộ Pháp bảo hộ, không bao giờ bị lừa. Chỉ người khởi tâm truy cầu danh lợi bất chính mới bị lừa. Ông Bà ta cũng nói: “**Nguru tâm nguru, mã tâm mã**”. Người thích nhảy đầm mới vào vũ trường, người thích xem phim mới đến rạp chiếu phim, người thích nghe Pháp mới vào giảng đường. Cho nên người phát tâm học Phật không bao giờ bị lừa! Do chúng ta phát tâm cong vẹo, sai lệch mới bị lừa.

Người Thầy dạy tôi chữ Hán trước khi vãng sanh đã dặn dò vị Thầy trụ trì:

“Đừng tu gian tu dối

Đừng tu lợi tu danh

Đừng tu dục tu tình

Đừng tu quanh tu quẹo”.

Đây là lời của Hòa Thượng ở Vĩnh Long. Ngài trình độ văn hóa chỉ lớp 3, nhưng trình độ Hán học rất tốt. Cả một đời Ngài tu hành nghiêm túc. Danh vọng đến trước mắt, Ngài cũng không bận tâm. Rõ ràng cả một đời tu hành chân chính, Ngài sống cuộc đời thanh đạm. Cả đời Ngài chỉ có một “*Tàng Kinh các*”, tức là một gác sách Phật Pháp do Thầy của Ngài là Hòa Thượng Pháp Hoa để lại. Một lầu Tàng Kinh, Ngài ở đó nghiên cứu Kinh sách và ngày ngày dạy học trò. Ngài bị bệnh đau dạ dày, cứ đau là uống ngụm nước muối baking soda, khi giảng đang đau liền uống rồi giảng tiếp. Vậy mà Ngài sống đến hơn tám mươi tuổi. Khi gần vãng sinh, Ngài còn dặn bảo học trò: “***Khi tôi chết, không mua ván đất tiền, không xe rông xe phượng, khâu liệm xong lấy xe ba gác đẩy qua nghĩa địa chôn. Không được để xác trên Tổ đường mà để bên Nhà chúng. Tổ đường là chốn tôn nghiêm của nhiều đời Tổ Sư Đại Đức, không được để thân dơ dáy này ở đó! Không cần phải làm tuần thất, đặc biệt không cần cúng hoa quả để tránh không làm tổn tiền của chúng sinh!***”. Chúng ta thấy một đời sống tu hành chân chính là như thế. Ngài tu hành rất nghiêm túc, cả đời Ngài sống rất thanh đạm, cực kỳ thanh đạm, thanh đạm đến tận lúc chết. Ngài dặn như vậy nhưng không ai dám làm theo, không nỡ ghé ván đóng hòm, không nỡ để hòm lên xe ba gác để kéo sang nghĩa địa. Các đệ tử không dám làm vì sợ tiếng đời dị nghị tại sao một vị đức cao vọng trọng như vậy mà lúc chết lại bị đối xử như thế. Nhưng nếu không làm theo là đã sai lời di chúc.

Vậy nên, chúng ta hãy xem đời sống của họ tu thật hay giả. Cho nên dùng tâm gì để học Phật? Dùng tâm chân thành học Phật làm sao lọt vào lưới của ma được. Chỉ dùng tâm ma để học thì mới lọt vào lưới của ma mà thôi.

Dùng tâm chân thật có Long Thần bảo hộ che chở. Tôi thấy rõ ràng **“chí thành cảm thông”**, chân thành sẽ cảm thông! Một người không có trình độ văn hóa, chỉ có tâm chân thành rồi cũng được tiếp nhận Phật pháp, được học chánh pháp, lúc gặp khó khăn nhất thì lại được cứu giúp.

Hòa Thượng nói: **“Thành thật mà nói, người hiện tại học Phật mê tín nhiều. Họ vào chùa, miếu thấp hương bái Phật vì để cầu thăng quan phát tài, bảo hộ bình an, đều là những thứ này. Người tìm cầu sự giáo huấn của Phật, học phương pháp tu học của Phật để thành tựu, số đó quá ít”**. Thường họ thấp hương, thấp nhiều đến mức khói mù không thấy cả đường đi, nhiều nơi riêng chân hương đốt dờ chất thành cả đống rất to. Số tiền để mua hương thấp lên đến tiền tỉ, không phải tiền trăm. Nhưng nếu bảo họ dùng tiền đó cứu người nghèo đói thì họ lại không làm. Người học Phật không hiểu cái gì là Phật Pháp, đây chính là mê tín. Họ cầu thần bái Phật có thể được tốt hay không? Hòa Thượng nói: **“Không thể được!”**. Chỉ là họ tự an ủi chính mình mà thôi. Họ cho rằng làm thế sẽ được Thần Linh ủng hộ, đầu năm làm thế hy vọng cả năm sẽ tốt đẹp. Có người giành được, mua được **“án”** đầu năm và nghĩ rằng năm nay mình sẽ được tốt đẹp. Chúng ta tự lừa chính mình. Chúng ta tự cảm thấy tạm an ổn khi đã làm việc cho rằng điều đó sẽ bảo hộ bình an cho chúng ta. Đến khi không được bình an thì họ oán Trời, trách Phật.

Có người nghe nói chỗ này Phật rất linh hiển, có cảm ứng họ liền đi đến để cầu xin. Thật ra khi họ cầu xin mà đạt được chẳng qua là trong mạng của họ đã có sẵn mà thôi. Vừa đúng lúc cầu xin mà được nên cứ nghĩ rằng Phật, Thần ở đó ban cho họ. Thật ra là phước của họ đạt được, không liên quan đến việc cầu Thần, bái Phật mà có được. Nếu tôi đến đó mà nói điều này sẽ bị họ mắng, thậm chí bị đánh ngay. Hòa Thượng nói: **“Thập đạo vô thần”**. Nghĩa là trong mười cõi này không có vị thần nào có đủ năng lực để ban phước giáng họa cho bạn, Phật Bồ Tát cũng không làm được. Chính mình là một vị thần có thể tự ban phước giáng họa cho mình mà thôi. Muốn có phước thì phải tạo phước, làm việc sai trái thì gặp họa ngay.

Có một kỷ niệm sâu sắc mà tôi vẫn nhớ. Thời gian làm ở nhà sách, có một chị muốn thờ Phật. Tôi khuyên: **“Chị hãy đứng trước chỗ trưng bày tượng, nhắm mắt lại và nói con muốn thờ Phật, Ngài nào có duyên thì cho con biết. Khi mở mắt ra chị có duyên với bức nào thì mua bức đó”**. Chị ấy làm theo và đi một vòng, sau đó chọn tượng Ngài Quan Thế Âm Bồ Tát. Khi xuống tính tiền, chị hỏi tôi: **“Có cần khai quan điểm nhãn cho tượng Ngài Quan Âm Bồ Tát không?”**. Tôi nói: **“Chị muốn nghe lời thật hay giả dối?”**. Chị nói: **“Đương nhiên là muốn nghe lời thật rồi!”**. Khi đó tôi chưa đủ thông minh để biết chị ấy nói thật hay dối. Tôi liền nói: **“Nếu ai khai quang điểm nhãn cho vị Phật này mà linh được thì chị thờ người ấy tốt hơn”**. Tôi nói xong liền bị chị ấy mắng là **“ăn nói hồ đồ”**. Tôi bị mắng là đáng rồi vì tôi không tinh tế nhận ra người ta không muốn nghe sự thật. Đây không phải là lời của tôi mà tôi chỉ nói lại lời nói chân thật của Hòa Thượng. Đây là câu chuyện của mười mấy năm về trước.

Hòa Thượng nói: **“Nếu đúng là “linh” thì trăm người cầu phải trăm người đều đạt được, đó mới là linh thật. Còn chỉ có một hai người đạt được, những người khác thì không, vậy thì đâu phải là thật, đâu phải là**

“linh”. Cũng như vậy, chúng ta thấy hàng năm nhiều người đi đến núi Châu Đốc cầu xin. Hàng triệu người, thì cũng có vài chục người đạt được. Người thì phát tài, người làm ăn khá giả, người trúng xổ số, người thăng quan. Thậm chí có dịch vụ cúng heo, người không có tiền mua heo liền thuê lên để cúng. Sau khi người ta cúng xong, đội cho thuê heo thu tiền, lấy heo về rồi lại cho thuê tiếp.

Hòa Thượng nói: **“Làm gì có đạo lý Thần Linh ban phước theo sự ưa thích!”**. Người xưa chúng ta có một định nghĩa đối với Thần Minh: **“Chính trực mới gọi là Thần”**. Chính trực thì làm gì có đạo lý không công bằng, cho người này, không cho người kia. Người không hiểu Phật Pháp, Thần Phật bất phân, cho rằng chính mình thường hay đến chùa miếu thắp hương để cầu nguyện cúng dường thì gọi là học Phật, theo Phật.

Hòa Thượng nói: **“Bạn đem Phật Bồ Tát làm thành Thần Minh để cầu xin cúng bái. Sai rồi, không phải như vậy! Việc này chúng ta phải hiểu cho rõ ràng: Phật Pháp là “Sư đạo”**. Hòa Thượng dùng từ **“mo bai”**. “Mo” là sờ mó, “bai” là bái lạy, nghĩa là thường xoa vào tượng Phật và bái lạy Phật là mê tín. Nhưng chúng ta thường thấy rất nhiều người đã làm như thế. Trên tay Phật, thân Phật có nơi bị sờ, bị vuốt đã mòn cả sơn, tróc cả sơn son thiếp vàng. Nhất định phải hiểu được sự gia trì của Phật đối với chúng ta là Kinh Giáo. Chúng ta phải tuân thủ theo lời giáo huấn trong Kinh điển, rồi đem việc làm, lời nói, suy nghĩ sai lầm của chính mình sửa đổi lại. Đây mới chính là sự gia trì của Phật Pháp đối với chúng ta. Chúng ta thử xem có mấy người hiểu được điều này, không nhiều người hiểu! Hòa Thượng nói: **“Trong Phật giáo không có mê tín, nếu bạn chân thật y theo lời dạy mà làm, bạn nhất định đạt được lợi ích chân thật”**. Lợi ích không phải Phật Bồ Tát an bài cho chúng ta mà do chính chúng ta làm và tu sửa mà có được. Sửa đổi cách nghĩ, cách làm, cách nói trái với lời dạy của Phật, sửa lại cho đúng theo lời Phật dạy. Đem bất thiện đổi lại thành thiện thì chân thật có lợi ích. Vậy đâu phải Phật ban mà do chính chúng ta thật làm mới có được. Không thật làm theo lời Phật, chỉ cầu xin mà có được chẳng qua do trong mạng có mà thôi, không phải Phật ban cho.

Người xưa nói: **“Nhất ảm nhất trác, mạc phi tiền định”**. Tiền định là do phước báu đã tu từ kiếp trước. Phải hiểu thêm: **“Người phước ở đất phước, đất phước dành cho người phước ở”**. Điều này tôi thể hội hết sức sâu sắc! Có điều muốn nói nhưng nếu tôi nói ra người ta cho rằng tôi huyền hoặc. Ví dụ nhà tôi đang ở không phải là được tặng, không phải là được cho, không phải là được mượn, mà lại là nhà của mình. Ai tin là thật, có ai tin không? Nhưng đây là sự thật!

Có người bạn bán hàng cùng tôi ở chợ khi xưa, lúc gặp lại vô cùng kinh ngạc và nói: **“Ông bán đồ ở chợ sao bây giờ đi dịch Kinh?”**. Khi anh ấy ghé thăm lần đầu, tôi tặng anh ấy nhiều đồ như mũ, áo, sách vở. Lần thứ hai, tôi cũng tặng nhiều đồ, lần thứ ba cũng là như thế. Do tiện đường đi chợ về nên anh hay ghé thăm tôi. Anh không thể hiểu được tôi lấy tiền đâu ra để sống và lần nào cũng tặng anh ấy nhiều quà như vậy. Tôi nói: **“Tôi vẫn sống bình thường. Lần sau anh ghé thăm tôi vẫn tặng quà. Anh từ từ sẽ hiểu!”** Chúng ta có cô giải bày để họ hiểu thì họ cũng không hiểu được.

Cho nên chúng ta phải nhớ: **“Người phước ở đất phước, đất phước chỉ dành cho người phước ở”**. A Di Đà Phật tạo ra Thế giới Tây Phương Cực Lạc là dành cho người có phước, vậy muốn đến đó phải là người có phước mới có phần. Trong **“Kinh A Di Đà”**, Phật nói: **“Đâu phải thiện căn phước đức nhân duyên ít mà về được nước kia”**. Nhiều người niệm Phật nhưng không vãng sanh, niệm Phật không thành tựu là do làm không đúng. Người vãng sinh phước báu phải bằng Phật A Di Đà. Đây là điều Hòa Thượng đã giảng. Hòa Thượng nói: **“Người mà toàn tâm toàn lực nghĩ về chúng sanh, không nghĩ về mình thì người đó phước báu bằng Phật A Di Đà”**. Đâu phải Thế Giới Cực Lạc ai muốn về thì về đâu. Ích kỷ, nhỏ mọn, tự tư mà về được thì Tây Phương Cực Lạc chứa tội phạm!

Như vậy, lợi ích có được là do chính chúng ta tu mà có. Khi chúng ta thay đổi suy nghĩ, lời nói, việc làm theo đúng như lời Phật dạy thì sẽ có được lợi ích. Từ trước đến nay ta chỉ hưởng thụ, bây giờ nhường tất cả cho người khác, nhường cho chúng sinh. Như vậy chính là tự chúng ta tu tập mà có được. Bạn rời khỏi lời giáo huấn của Phật, chỉ đi thắp hương bái Phật cầu Thần, vậy làm sao có kết quả được!

Cho nên, nếu muốn có được phước báu, có thành tựu thì chúng ta phải thật làm. Chính mình phải chân thật chuyển đổi cách nghĩ, cách nói, cách thấy, cách làm thì mới chân thật có được lợi ích, không phải cầu nguyện mà được. Đó mới chân thật là Phật pháp.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!